

The background of the book cover is a photograph of a winter scene. It shows a snow-covered path or road leading into the distance, flanked by bare trees and a fence. The sky is a deep blue, suggesting dusk or dawn. Overlaid on this image are two large teal-colored geometric shapes: a large rectangle on the left and a smaller triangle on the right, creating a modern, abstract design.

VERTA KÄSISSÄ 1:PAKO 2:VAUVA

JÄNNITYSROMAANI

Helli
Karimus

VERTA KÄSISSÄ

Helli Karimus

Verta käsissä

Osat I ja II

© 2023 Helli Karimus

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2179-7

OSA I: Pako	7
OSA II: Vauva	83

O S A I : P a k o

1. luku

Jossain Suomen ja Venäjän rajan tuntumassa harhaili mies, jolla oli verta käsissään. Metsässä oli vielä kevättalvi ja maassa lunta, jossa verta. Mies katseli käsiään tovin, ihmetellen, mistä oli metsään joutunut. Miksi hänellä oli verta käsissään? Miksi repaleiset vaatteet yllään? Hän harhaili tietämättä, missä oli. Hän ajautui syvemmälle metsään, missä vain kuuset todistivat jotain tapahtuneeksi. Mutta mitä? Ja miksi?

Lumi alkoi sulaa veren ympäriltä. Mies pyyhki lumeen veriset kätensä. Maa huokaisi, syvään taipuneet kuuset ja koivut antoivat ainakin näkösuojan. Ne näkivät, oliko mies yksin metsässä, ja hän taisi olla yksin.

Oliko hän tappanut jonkun, eläimen tai ihmisen? Se kävi hänen mielessään, vaikka hän ei muistanut tapahtumia eikä sitä, miksi hänellä oli verta käsissään ja vaatteissaan. Vaatteet imivät veren, samoin kuin maa, johon mies pyyhki kätensä huolella. Luminen maa ei tuominnut.

Kävi vain hiljainen tuuli, joka leyhytteli miehen ruskeata tukkaa. Ajatukset harhaillen mies käveli, tietämättä minne. Ei tietoa ilmansuunnista, ei tietoa, mistä oli lähtenyt. Mies oli menettänyt muistinsa eikä tiennyt, miksi oli metsässä.

Miksi miehellä oli ollut verta käsissään? Tai minne hän oli menossa? Aikansa kuljettuaan hän löysi aution mökin tai oikeastaan laudoista

rakennetun majan, johon ei avaimia tarvittu. Hän huomasi, että mökissä oli asuttu, mutta nyt siellä ei ollut muita kuin hän.

Mies huomasi myös, että hänen vatsansa kurni. Hänellä oli sudennälkä. Hän käveli sisälle, missä oli pöydäntapainen. Se oli tehty laudasta, niin kuin kaikki muukin majassa. Joku oli syönyt siellä – mies huomasi säilykepurkkeja, joissa oli vähän tonnikalaa. Hän söi puutikulla purkit tyhjäksi, mutta vielä jäi nälkä. Ruokaa ei ollut purkeissa riittävästi.

Hän oli levoton ja pelkäsi ihmisiä jostain syystä, jota ei itsekään ymmärtänyt. Entä jos sinne tulisi ihmisiä? Olihan hänkin siellä. Entä jos joku muu eksyisi ja tulisi majaan?

Muisti teki työtä. Jotain hän oli tehnyt, mutta mitä? Hänen päätään särki. Hän kolusi majaa, mutta mitään ei enää kunnolla löytynyt. Oli jo myöhä. Hän käpertyi sikiöasentoon levolle ja yritti nukkua. Hän nukahtikin, mutta näki levottomia unia miehestä ja naisesta, ja unessa oli verta kaikkialla. Uni oli epäselvä, ja hän havahtui siitä hereille tuskan hiki kaikkialla kehossaan. Oli kylmäkin.

Mökissä oli kylmä yö, ja nälkäkin vaivasi. Mies nukahti uudelleen ja havahtui aamun koitossa. Aurinko nousi ja lämmitti hiukan.

Mökin pihaan tuli vieras, ja hän tuli sisälle. Hänellä oli reppu, lainvartijan vaatteet ja merkki, mutta vastaanotto oli yllätys. Mökissä nukkunut mies pelästyi ja yritti karkuun, mihin lainvartija sanoi: ”Ei tarvitse lähteä pois.” Mies oli kuitenkin lähdössä majasta, ja lainvartija kysyi: ”Miksi lähdet pois?” Hän sanoi itse olevansa tavallisella tarkastuksella. Majassa oleva mies tuli epäluuloiseksi, kun lainvartija kysyi hänen nimeään sekä sitä, millä asioilla mies oli. Eihän mies tiennyt nimeään! Eikä hän tiennyt sitäkään, millä asioilla oli, ja niinpä hän yritti vain lähteä pois. Tätä lainvartija kummasteli ja sanoi: ”Odota vähän.” Mies ei kuitenkaan odottanut. Lainvartija luuli, että hän oli rajan yli tullut venäläinen. Hän sanoi: ”Stop!”

ja yritti pysäyttää miestä. Siitäpä tuli käsikähmä. Mies ei muistanut nimeään tai sitä, millä asioilla hän liikkui.

Niinpä mies juoksi metsään minkä jaloistaan pääsi. Kivet ja kannot olivat tiellä. Puiden sekaan päästyään hän oli piilossa metsänvartijalta, joka juoksi perässä. Nälkäisenä ja pitkään kuljettuaan hän löysi joen, joka oli täynnä vettä, mutta ei päässyt yli vaan jäi metsänvartijan käsiin. Metsänvartija alkoi sitoa miestä kiinni narulla, joka hänellä oli repussa, mutta mies rimpuili ja sai yliotteen. Isoilla käsillään hän kuristi metsänvartijaa kurkusta.

He olivat kumpikin vuoroin voitolla, ja lopulta metsänvartija hävisi kamppailun. Hän menetti tajuntansa. Samalla kun hänen henkensä salpautui, otti mies, jolla ei ollut nimeä, repun hänen altaan. Mies löysi repusta ruokaa: voileipää, makkaraa, juustoa ja kahvia sekä vesileilin. Hän söi ja joi, tarkasti loput repun sisällöstä. Etsi sitten taskusta asetta ja löysikin puukon sekä tulitikut, joilla voi sytyttää nuotion joutumatta tekemään itse tulta. Lisäksi hän löysi narua, taskulampun sekä ampumaseen ja siihen patruunoita. Ehkei asema ollut kovin kaukana.

Kävi niin, että metsänvartija oli pelastanut miehen, joka lähti kulkemaan kauaksi paikalta. Metsänvartija virkosi ja alkoi heti etsiä asettaan, mutta ase oli poissa. Mies oli vienyt sen ja poistunut paikalta. Hän oli vienyt myös puukon. Metsänvartija luotti itseensä ja lähti perään epäillen miestä varkaaksi sekä rikolliseksi. Metsänvartija tavoitti miehen, ja alkoi uusi kamppailu, jonka tuntematon mies voitti. Tämä laukaisi aseensa, ja luoti osui rintaan. Hetken päästä metsänvartija lojui kuolleena maassa. Lumi värjäytyi punaiseksi.

Mies oli ihmeissään, kun ase laukesi. Nyt hänellä oli ihmishenki tunnollaan ja paha mieli – omatuntoko heräili? Hän tuns pelkoa sekä kuollutta että kuolemaa kohtaan. Pelosta huolimatta hän otti metsänvartijalta takin, ennen kuin tämä kylmeni tai kangistui. Mies lähti mahdollisimman kauaksi.

Kun mies oli jättänyt metsänvartijan maahan makaamaan, hänen täytyi poistua. Hän tarkkaili tilannetta aikansa ja ehti majaansa.

Mitä tämä on, mies ihmetteli. Hän löysi takin taskusta tulitikut, jotka anastanut metsänvartijalta. Hän löysi myös aseensa ja ymmärsi, että voisi ampua jäniksiä. Niinpä hän ensin laitteli purkkiruokia ja lähti sitten kävelemään omia jänjälkiään. Hän kulki metsänvartijan luokse, kävi tätä katsomassa. Metsänvartija makasi verilammikossa samassa paikassa, mihin oli jäänyt. Eläimetkään eivät olleet koskeneet ruumiiseen, vaikka tavallisesti tulivat linnut sekä muut raadonsyöjät. Niin, ihminenkin oli raato kuoltuaan.

Tapahtuneesta oli kulunut jo tunteja. Metsänvartija kangistui jo alkoi olla jässä. Michellä, joka ei tiennyt nimeään, oli suuret kämmenet, joilla pärjäsi ihmiselle ja eläimelle. Vahva hän oli, ei voi muuta sanoa, kun koulutetulle miehelle pärjäsi. Taistelemaan koulutetulle ja erämaakoulutuksen saaneelle miehelle hän pärjäsi. Kovaa oli elämä hänellekin.

Elävien oli jatkettava elämää. Metsänvartijan takki oli vähän pieni, mutta sopi päälle. Kengät olivat pienet. Housut saivat jäädä vainajalle.

Ei mies tiennyt, mikä oli metsänvartijan tila. Hän tiesi vain, ettei tämä liikkunut eikä pannut enää vastaan. Hänen osaltaan taistelut oli taisteltu. Lain vartioiminen jäi muille eläville.

Mistä nimetön mies oli lähtenyt? Tai minne hän oli matkalla? Hän ei tiennyt itse, kunhan kulki vain, oli tottunut vaeltamaan metsässä. Mistä lie metsään tullut?

”Miksi metsänvartija halusi vangita hänet? Oliko siihen jokin syy?” joku muu olisi kysynyt mielessään.

Mies pohti aikansa, miten saisi jäniksen tähtäimeen. Hän tajusi sen verran, että nälkä oli hirvuihin. Nälkä ajoi tappamaan, samoin myöskin se, ettei hän muistanut mitään. Vain hämärästi hän muisti miestä kuristaneensa. Hän oli mielessään pahoillaan asiasta. Joku oli haavoittunut jossain, lopullisestiko?

Kirja kertoo metsään eksyneestä miehestä j
oka tekee rikoksia ja pakoilee poliisia.
ensimmäisessä osassa ;Pako hän on lempi
hahmoni Roope, jonka edesottamuksia
seuraamme läpi koko kirjan .

Hän jää kiinni ja joutuu mielisairaalaan , josta
pakenee , hän on hyvä onninen ja onnistuu
aina pakenemaan viranomaisia.

Hän on pakomatalla läpi koko kirjan ja
toisessa osassa ; Vauva hän saa vauvan
tyttöystävänsä kanssa , johon törmää ,
vaihdettaaan paikkaa siis metsää jonka
tuntee kodikseen. He ovat yhdessä ja Katja ja
Roope taivaltavat piilosta kuin hämeenlinnan
metsissä.

Roope on vaihtanut paikkaa useamminkin
paetessaan poliiseja.

Loppu onkin seuraava; Katja jää kiinni ja
joutuu vankilaan missä Roope käy salaa
linnan portilla tapaamassa katjaa ja poikaa
jonka he yhdessä saivat. Onnellinen loppu
mutta loppu jää vähän siihen että Roope on
taas yksin ja metsässä viettäen joulua yksin!

BoD

9

789528 021797

